

Sygn. akt I Ca 187/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy we Włocławku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSO Mariusz Nazdrowicz
-----------------	------------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 roku we Włocławku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko (...)

(...) we W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku

z dnia 8 marca 2016 roku – sygn. akt I C 386/15 upr.

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. oddala powództwo;

2. zasądza od powoda J. G. na rzecz pozwanego (...)we W. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

SSO Mariusz Nazdrowicz

Sygn. akt I Ca 187/17

UZASADNIENIE

Apelacji nie sposób odmówić słuszności, aczkolwiek nie wszystkie jej zarzuty okazały się uzasadnione.

Wadliwie sporządzony został zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc. Z jego treści wynika bowiem, że skarżący dopatruje się obrazę przywołanego przepisu wskutek „błędneho zastosowania polegającego na błędnym zinterpretowaniu zapisów umowy z 05 maja 2010 r...” Tymczasem kwestia wykładni oświadczeń woli stron czynności prawnej nie należy do zakresu oceny dowodów, regulowanej w art. 233 kpc, lecz do oceny przesłanek stosowania

prawa materialnego – art. 65 kc (np. wyroki Sądu Najwyższego: z 22 marca 2006 roku III CSK 30/06 nie publ., LEX nr 196599,

z 16 lutego 2005 roku IV CSK 492/04 nie publ., LEX nr 177275, z 20 lutego 1997 roku I CKN 90/96 nie publ., LEX nr 31486). Wspomniany zarzut można więc uznać jedynie jako uzupełnienie sformułowanego w przedmiotowym środku odwoławczym zarzutu obrazy art. 65 kc.

Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego Sąd odwoławczy –

z jednym wyjątkiem - przyjął jako własne czyniąc je podstawą orzekania

w postępowaniu apelacyjnym. Wspomniany wyjątek dotyczy ustalenia, że

w okresie poprzedzającym wypowiedzenie bywały miesiące, w których powodowi – mimo braku zleceń – wypłacono wynagrodzenie w kwocie 2100 zł brutto. Podstawą tego ustalenia były wyłącznie zeznania J. G., które jednak nie zostały poparte jakimikolwiek innymi dowodami i które wobec tego należy ocenić jako gołosłowne, ukierunkowane na osiągnięcie korzystnego wyniku sprawy. Dowód ten nie był więc miarodajny do dokonania wspomnianego ustalenia.

Zgodzić się można ze skarżącym, że w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku Sąd I instancji nie dość precyzyjnie wskazał prawną podstawę rozstrzygnięcia. Przyjął on bowiem alternatywną możliwość zakwalifikowania łączącego strony stosunku prawnego jako umowę

o świadczenie usług względnie umowę o dzieło. Powód niewątpliwie dochodził wykonania zobowiązania (art. 353 § 1 kc) poprzez zapłatę wynagrodzenia. Zagadnienie precyzyjnego ustalenia wchodzącego w grę stosunku obligacyjnego ma w tej sytuacji wtórne znaczenie, tym niemniej powinno znaleźć swój wyraz w rozważaniach Sądu. Dlatego też Sąd odwoławczy przyjął, że strony łączyła umowa o świadczenie usług (art. 750 kc). Szereg powtarzanych czynności, nawet gdy prowadzi do wymiernego efektu (przykładowo odśnieżanie terenu, uszycie wielu firan czy zasłon czy też – tak jak w rozpatrywanym przypadku – przygotowanie wycen zabezpieczeń lub weryfikacja operatów szacunkowych) nie może być rozumiany jako jednorazowy rezultat i kwalifikowany jako realizacja umowy o dzieło. Przedmiotem umowy o dzieło nie może być bowiem osiąganie kolejnych, bieżąco wyznaczanych rezultatów. Tego rodzaju czynności są charakterystyczne dla umów o świadczenie usług i zlecenia, które definiują obowiązek starannego działania – starannego i cyklicznego wykonywania umówionych czynności (tak też Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 20 lipca 2016 roku III AUa 969/15 nie publ., LEX nr 2121868 i dalsze wskazane w uzasadnieniu orzecznictwo).

W pełni uzasadniony był zarzut obrazy przepisu art. 65 kc.

W sytuacji, gdy umowa zawarta została w formie pisemnej, wykładnia jej postanowień nie może pomijać zwerbalizowanej treści ani prowadzić do wyników z nią sprzecznych (z bogatego orzecznictwa przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z 9 lutego 2012 roku III CSK 179/11 nie publ., LEX nr 1165079

i z 19 lipca 2000 roku II CKN 313/00 nie publ., LEX nr 52601, wyroki Sądów Apelacyjnych: w Warszawie z 31 stycznia 2017 roku I ACa 2208/15 nie publ., LEX nr 24002431 i w Szczecinie z 21 kwietnia 2016 roku I ACa 105/16 nie publ., LEX nr 2080328).

Zawarte w § 6 umowy z dnia 5 maja 2010 roku sformułowanie: „Na wynagrodzenie zleceniodawcy składa się:

1) wynagrodzenie ryczałtowe w kwocie 2100,00 zł ... miesięcznie należne za wykonanie czynności określonych w § 1 pkt 1 i 3 umowy ...” nie nasuwa jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych.

Zwrot: „ za wykonanie czynności” jednoznacznie wskazuje, że wypłata powodowi wynagrodzenia była uzależniona od dokonania choćby jednej czynności w miesiącu w postaci przygotowania wyceny zabezpieczeń lub weryfikacji operatów szacunkowych. Jest to w pełni zrozumiałe, gdyż trudno zakładać, aby racjonalny uczestnik obrotu gospodarczego przy tego typie umowy miał płacić za niewykonanie jakichkolwiek czynności. Powód uzyskiwałby naturalnie – przy ryczałtowej formie wynagrodzenia - większą korzyść w razie minimalnej ilości pracy, jaką miałby wykonać, a traciłby w przypadku konieczności dokonania wielu wycen czy weryfikacji operatów. Tym niemniej zawsze wynagrodzenie należało mu się w razie wykonania ciężących na nim obowiązków, a nie jedynie w razie pozostawania w

gotowości do ich realizacji. Odmienna wykładnia analizowanego postanowienia umowy byłaby ewidentnie sprzeczna z jej treścią i wobec tego jest nie do przyjęcia.

Sąd meriti trafnie uwypuklił, że J. G. przysługiwałoby wynagrodzenie – mimo niedokonania jakichkolwiek czynności określonych w umowie – tylko wówczas, gdyby przewidywały to jej postanowienia. Skoro nie miało to miejsca, to powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Żaden przy tym przepis prawa regulującego umowę o świadczenie usług nie przewiduje takiej możliwości. Jak to wyjaśnił Sąd Okręgowy we Włocławku w uzasadnieniu wyroku z 10 stycznia 2013 roku sygn. akt I Ca 273/12 (w bardzo zbliżonym stanie faktycznym w sprawie także przeciwko (...) we W.) w szczególności nie ma tu zastosowania konstrukcja przewidziana w art. 81 § 1 kodeksu pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy we Włocławku na podstawie art. 386 § 1 kc orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu za pierwszą instancję orzeczono w myśl art. 98 § 1 kc. Pozwanemu jako wygrywającemu sprawę w całości należał się zwrot wszystkich poniesionych kosztów, sprowadzających się do wynagrodzenia reprezentującego go radcy prawnego (600 zł - § 6 pkt 3 obowiązującego w chwili wniesienia pozwu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych ... - tekst jedn.: Dz. U. 2013.490 ze zm.). Na tej samej zasadzie przysługiwały apelującemu koszty procesu za drugą instancję w postaci opłaty od apelacji (100 zł).

SSO Mariusz Nazdrowicz